

Instytut Katalizy i Fizykochemii Powierzchni
im. Jerzego Habera
Polskiej Akademii Nauk

Krajowy Naukowy
Ośrodek Wiodący

Prof. dr hab. Ewa Broclawik

5 marca 2019

RECENZJA

dorobku naukowego, dydaktycznego, popularyzatorskiego oraz organizacyjnego

dr hab. Teobalda Kupki

profesora nadzwyczajnego Uniwersytetu Opolskiego
w związku z postępowaniem o nadanie tytułu naukowego

Poniższa recenzja została przygotowana na prośbę Dziekana Wydziału Chemicznego Uniwersytetu w Opolu, po powołaniu mnie przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów na recenzenta w postępowaniu Rady Naukowej Wydziału Chemicznego Uniwersytetu w Opolu w tej sprawie.

Ogólna sylwetka kandydata do tytułu profesora

Dr hab. Teobald Kupka ukończył studia na Wydziale Chemicznym Uniwersytetu Opolskiego w 1979 r. Pracę naukową rozpoczął w Instytucie Chemii Uniwersytetu Śląskiego, gdzie pozostawał zatrudniony w latach 1980-2003. Tamże, pod opieką prof. Jana O. Dziegielewskiego wykonał badania i w 1992 roku obronił pracę doktorską zatytułowaną "Struktury kompleksów Mn(II), Co(II) i Cu(II) z niektórymi penicylinami w roztworach określane metodą MRJ z zastosowaniem polepszania parametrów widma metodą komputerową". Cechą charakterystyczną całokształtu pracy i rozwoju naukowego pana Teobalda Kupki było poszukiwanie partnerów, z którymi wiązał się okresowo dla rozwijania swoich zainteresowań i realizacji planów związanych docelowo ze spektroskopią magnetycznego rezonansu jądrowego, jednakże pod kątem bardzo różnorodnych aspektów tej tematyki, zarówno poznawczych jak i stosowanych. Wystarczy wymienić tutaj wybrane instytucje i sprawowane funkcje jak Centrum Chemii Polimerów w Zabrze PAN (1986-1998, 2001, ½ etatu i prace na umowę); University of Waterloo, Department of Physics, Ontario, Canada (1998-2000, staż po doktoracie); Argonne National Laboratory, Chicago, USA (2001-2005, wizyta naukowa); Academia Sinica, Taipei, Taiwan (2005-2006, wizyta naukowa). Godnym zauważenia jest także fakt, że już w połowie lat osiemdziesiątych pan Teobald Kupka miał tak ciekawe pomysły dotyczące zastosowania spektroskopii magnetycznego rezonansu jądrowego, szczególnie komputerowej obróbki widma w celu wzmocnienia, lepszego odczytania i interpretacji sygnału, że nawiązał współpracę w dziedzinie oceny stanu energetycznego serca przed transplantacją z profesorami Wojewódzkiego Ośrodka Kardiochirurgii w Zabrze, w tym z uznanymi autorytetami jak Zbigniew Religa czy Marian Zembala. Współpraca ta doprowadziła, obok satysfakcji ze współuczestnictwa w wielkim zadaniu o światowym znaczeniu do kilku opublikowanych prac, w tym trzech z cyklu wskazanego przez autora jako szczególnie ważne w jego dorobku.

Wobec takiego podejścia do pracy badawczej nie ma nic dziwnego w tym, że po uzyskaniu stopnia doktora kandydat był równolegle czasowo zatrudniany czy też w pełni związany badawczo z bardzo wieloma ośrodkami w kraju i zagranicą (obok Uniwersytetu Śląskiego), w miejscach gdzie były prowadzone interesujące go prace badawcze czy stosowane. Nie należy się także dziwić, że o stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk chemicznych w dyscyplinie chemia fizyczna i teoretyczna wystąpił dopiero po związaniu się na stałe z Uniwersytetem w Opolu, wracając na ziemię z których pochodzi, wciąż bliskie jego sercu.

Stopień doktora habilitowanego (nadany uchwałą Rady Wydziału Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego) uzyskał w roku 2011 na podstawie przedstawionej rozprawy

„Obliczenia teoretyczne ekranowania magnetycznego, przesunięć chemicznych oraz stałych sprzężeń spinowych w granicy bazy zupełnej”. Z zadowoleniem stwierdzam, że pomimo iż dorobek przedstawiony w rozprawie habilitacyjnej dotyczył badań teoretycznych (trzech recenzentów to uznane autorytety w chemii teoretycznej), dr hab. Teobald Kupka nie przedstawia siebie i swoich osiągnięć jako przede wszystkim teoretyk. Dziedziną badawczą, której poświęcił całe swoje życie zawodowe i nie tylko, jest magnetyczny rezonans jądrowy i jego zastosowania niosące istotne wyzwania badawcze i aplikacyjne. Autoreferat prowadzi czytelnika przez prace nad obróbką sygnału w celu poprawy jakości odczytu (bez czego przecież nie można stosować techniki magnetycznego rezonansu jądrowego w zaawansowanych badaniach), dalej przez doświadczenia związane ze spektroskopią NMR oraz zastosowanie metod obliczeniowych, niezbędnych do zrozumienia i interpretacji sygnatur spektralnych badanych układów aż po analizę sprzężeń spinowych dla uściślenia struktur ciekawych związków chemicznych, w tym wkraczających w rozwiązania do przesyłania informacji w nanowymiarach (lepsze niż światłowody, tzw. nanofotonikę) czy nanomateriały. W tym ostatnim zakresie główne osiągnięcia autora to konstrukcja protokołów obliczeniowych, które mogły by być stosowane bezpiecznie i wiarygodnie do realistycznych obliczeń i uzyskiwania wysokiej dokładności wyników dla bardzo dużych układów.

Ocena działalności naukowej kandydata

Jakość i rozmiary dorobku dr hab. Teobalda Kupki pozwalają jednoznacznie na stwierdzenie, że ma on osiągnięcia naukowe z zupełności spełniające wymagania stawiane w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego profesora.

Sam autor przedstawia swoje główne osiągnięcia naukowe w oparciu o podział na 21 kategorii badawczych, który chyba jest z jednej strony nazbyt drobiazgowy co nie ułatwia analizy materiału (być może wymuszone jest to bogatą gamą szczegółowych problemów badawczych), z drugiej miesza kategorie merytoryczne z wydarzeniami stanowiącymi w pewnym stopniu punkty zwrotne w karierze naukowej Teobalda Kupki. W swojej pracy zawodowej, jako autor i współautor opublikował przed uzyskaniem tytułu doktora chemii 4 publikacje oraz kolejne 53 publikacje przed habilitacją. Po habilitacji opublikował 48 prac. Oprócz tego opublikował 8 krótkich rozdziałów w książkach, jedną monografię oraz jest współautorem jednego patentu krajowego. Łącznie, spośród wszystkich 107 prac, 7 opublikował jako jedyny autor a w roku 2010 autorską monografię dotyczącą szacowania parametrów NMR w granicy bazy zupełnej (przed habilitacją). W roku 2016 ukazał się jeden rozdział w Encyklopedii Rezonansu Magnetycznego autorstwa dr hab. Teobalda Kupki na temat zastosowania spektroskopii NMR gazów szlachetnych, stosowanych jako sond magnetycznych do badań fulerenów.

W tej części recenzji skupię się bardziej szczegółowo na ocenie dorobku naukowego kandydata osiągniętego w okresie po-habilitacyjnym (po 2011 roku). Dorobek ten jest bardzo ważny, zwłaszcza z punktu widzenia prac modelowych na temat teoretycznego wyznaczania stałych sprzężenia spinowego, w istotny sposób poszerzających zakres stosowalności wyników badań podstawowych, tak teoretycznych i metodologicznych jak i aplikacji, przesuując je daleko w stronę zastosowań praktycznych. 48 prac naukowych oraz 1 rozdział w wydawnictwie anglojęzycznym, opublikowanych przez dr hab. Teobalda Kupkę w latach 2011-2018 (8 prac rocznie, o sumarycznym IF ponad 96, cytowanych ponad 250 razy, łączna liczba cytowań wszystkich prac blisko 1300), nie jest jedynym wyznacznikiem jego osiągnięć w ostatnim okresie aktywności naukowej. Za ilością publikacji idzie 80 wystąpień konferencyjnych (w tym 20 wykładów na konferencjach międzynarodowych), oraz bardzo szeroko zakrojona współpraca naukowa. Należy tu przytoczyć m. in. współpracę z zespołem naukowym prof. Anne-Marie Kelterer, Graz University of Technology, Graz, Austria w ramach grantu Austria-Polska OAD (od 2016r.) i prof. Sandor Kunsagi-Mate (University of Pecs, Hungary), zainicjowanie współpracy naukowej i wymiany osobowej pomiędzy Politechniką Lwowską (od roku 2015, Lwów, Ukraina, kierownik zespołu prof. Vladimir Novikov); wspólne badania naukowe w zakresie modelowania molekularnego z zespołem z Czeskiej Akademii Nauk w Pradze (od 2009, Institute of Organic Chemistry and Biochemistry of the Academy of Sciences of the Czech Republic, prof. Petr Bour, dr Jakub Kaminsky, dr Michal Straka), z prof. Jacobem Kongsted (Department of Physics, Chemistry and Pharmacy, University of Southern Odense, Denmark (od 2011) oraz z prof. Stephanem P. A. Sauerem (od 2010, Department of Chemistry, University of Copenhagen). Bardzo ważna w tym okresie rozwoju jest współpraca naukowa i organizacyjna z zespołem prof. Hong-Ming Lin (Tatung University, Taipei, Tajwan (od roku 2006 szereg dwustronnych wizyt w Tatung University i w Opolu, wykłady, dyskusje naukowe, badania fizykochemiczne materiałów porowatych).

Prace teoretyczne nad metodyką wyznaczania parametrów sprzężeń spinowych dla realnych układów chemicznych zostały dostrzeżone i docenione w nauce światowej, seria 11 prac z tego zakresu została ostatnio wymieniona w krytycznym artykule przeglądowym w wiodącym czasopiśmie w dziedzinie (Leonid B. Krivdin „Theoretical calculations of carbon-hydrogen spin-spin coupling constants”, Progress in Nuclear Magnetic Resonance Spectroscopy 108 (2018) 17–73).

Mimo, że główne elementy tej części oceny dotyczą okresu po habilitacji, chciałabym zaznaczyć, że bardzo podobną aktywnością w odniesieniu do aspektu organizacji szerokiej współpracy z innymi ośrodkami w kraju i zagranicą w celu poszerzenia zakresu i

stosowalności swoich badań wykazywał się kandydat także przed uzyskaniem statusu samodzielności badawczej, co dobrze charakteryzuje jego postawę aktywnego poszukiwania łączności z otoczeniem naukowym. Nie wyliczam tutaj intencjonalnie całej gamy tzw. wskaźników scjentometrycznych, nie dlatego aby nie były one zbyt mocne, ale ponieważ nie uważam ich za „proste i obiektywne” narzędzia do oceny jakości pracy naukowej w ogóle a zwłaszcza w przypadku badań łączących zagadnienia modelowe, dotyczące poprawy jakości i wiarygodności wyników zarówno pomiarów jak i obliczeń, z zaawansowanymi zastosowaniami.

Autoreferat podsumowujący dokonania dr hab. Teobalda Kupki stanowi wystarczająco szczegółowy opis jego badawczej drogi rozwojowej oraz logicznie podejmowanych zagadnień. Ja również nie zamierzam tu krytycznie podsumowywać wszystkich rodzajów zagadnień badawczych, którymi zajmował się kandydat do tytułu naukowego (zwłaszcza, że sam autor podzielił je na aż 21 kategorii). W zgodzie z autorem, za szczególne osiągnięcia naukowe w jego dotychczasowej pracy naukowej uważam wprowadzenie do obliczeń teoretycznych i modelowania molekularnego sposobu szacowania dokładnych parametrów spektroskopowych i strukturalnych w granicy bazy zupełnej (CBS). Od końca lat osiemdziesiątych wyznaczano bardzo dokładną energię korelacji dla pojedynczego atomu, molekuly oraz oddziałujących podukładów stosując ekstrapolację CBS przy pomocy prostych funkcji matematycznych trój- i dwuparametrowych. Dr hab. Teobald Kupka konsekwentnie wykazywał możliwość podobnego podejścia w przypadku wyznaczania dokładnych parametrów NMR (ekranowania magnetycznego i stałych sprzężeń spinowo-spinowych) oraz częstości drgań harmonicznym i anharmonicznym w widmach oscylacyjnych molekuł. Było to bardzo istotne poszerzenie zakresu zastosowań metodyki szacowania wyznaczanych teoretycznie wielkości w granicy bazy zupełnej, uznawanej za nieskuteczną w przypadku innych parametrów niż energia.

Po uzyskaniu habilitacji dr hab. Teobald Kupka skoncentrował się m. in. na systematycznym podejściu do uporządkowanych nanostruktur węglowych. Istotne tu było uzyskanie odpowiedzi na pytanie dotyczące ilości pojedynczych segmentów (pozwalających na zaniedbanie efektów brzegowych) wykazujących właściwości strukturalne, elektronowe i spektroskopowe podobne do bardzo długiej nanorurki (eksperymentalnie obserwuje się długości rzędu 100 nm). Należy wspomnieć, iż wiarygodne modelowanie nanorurek funkcjonalizowanych wyklucza stosowanie modelu periodycznego do opisu takich układów a więc prace metodologiczne dr hab. Teobalda Kupki wydają się być jedyną drogą do wiarygodnego opisu właściwości takich układów. Kolejnym ważnym osiągnięciem naukowym było zastosowanie atomów gazu szlachetnego (i molekularnego wodoru w formie

izotopomerów H₂ i HD) jako sond magnetycznych do charakterystyki fulerenów. W tym przypadku, wykorzystano wrażliwość gazów szlachetnych posiadających magnetycznie czynne izotopy, na obecność elektronów π oraz indukowane przez nie prądy kołowe i pole magnetyczne. Stosując atom gazu szlachetnego jako swoistą sondę magnetyczną wyliczono położenie sygnału w widmie NMR w wyniku oddziaływania z aromatycznymi „klatkami” fulerenów o różnej wielkości i symetrii.

Opisane powyżej badania, często prowadzone w ramach szerokiej współpracy międzynarodowej i krajowej, opublikowano w stosunkowo dobrych czasopismach i były one uznane w literaturze fachowej i wielokrotnie cytowane. Realizacja ambitnych zadań badawczych była możliwa m. in. dzięki wykorzystaniu dużych mocy obliczeniowych oraz nowo opracowanych metod teoretycznych w zespołach partnerów naukowych. Przykładem znaczenia wspólnych badań jest wieloletnia współpraca naukowa kandydata z ośrodkami w Kopenhadze, Pradze, Taipei, Warszawie i Katowicach. Umiejętność znajdowania i pozyskiwania partnerów do swoich projektów czy wpisywania się w inne projekty partnerskie zdecydowanie ułatwiały pracę także na tym etapie.

Końcowe fragmenty akapitu opisującego przebieg pracy naukowej po uzyskaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego wyraźnie odnoszą się do dalszego pozytywnego programu badawczego, dobrze uzasadnionego już uzyskanymi sukcesami. W mojej opinii, takie podejście do pracy badawczej stanowi zdecydowanie mocną podstawę do rekomendacji kandydata do uzyskania tytułu naukowego. Aktualne badania naukowe, rozpoczęte wraz z nowym doktorantem, dotyczą aromatyczności związków organicznych, w tym sposobu i dokładności opisu tego wieloaspektowego zagadnienia, głównie poprzez wyznaczenie tzw. magnetycznych indeksów aromatyczności, co jest zrozumiałe w obliczu całości ekspertyzy posiadanej przez kandydata. Pozwoli to na lepsze zrozumienie możliwości tworzenia kompozytów grafenu płatkowego, w tym domieszkowanego borem i azotem, z metalofthalocyjaninami jako potencjalnymi fotouczulaczami w docelowej (kierowanej) terapii fotodynamicznej (PDT). Podjęcie takiej tematyki, nawiązującej do samych początków rozwoju kariery, świadczy o konsekwencji w szeroko rozumianym rozwoju badawczym dr hab. Teobalda Kupki oraz dobrze rokuje dla powodzenia prowadzonych badań.

Wysoką pozycję naukową kandydata dokumentuje także wielokrotne powierzanie mu wykonania szeregu recenzji publikacji w ważnych czasopismach naukowych o zasięgu międzynarodowym oraz wykonanie recenzji trzech rozpraw doktorskich i udział w komisji habilitacyjnej (wraz ze sporządzeniem opinii o pracy habilitacyjnej).

Podsumowując tę część oceny należy stwierdzić, że dr hab. Teobald Kupka posiada poważny dorobek naukowy, zdecydowanie uważam go za jeden z uznanych autorytetów

(przynajmniej w kraju) w dziedzinie wyznaczania parametrów spektroskopowych NMR dla układów chemicznych. Jest naukowcem obdarzonym dużą inwencją i intuicją twórczą, nie cofającym się przed wyzwaniami i zdolnym do podejmowania nowych, trudnych tematów badawczych, wybieranych nie przypadkowo lecz dobrze ugruntowanych w świetle posiadanego know-how.

Ocena dorobku dydaktycznego kandydata

Dr hab. Teobald Kupka ma w zupełności wystarczające osiągnięcia dydaktyczne. Już na samym początku kariery naukowej gdy na zaproszenie Instytutu Fizyki Uniwersytetu Śląskiego zmienił miejsce zatrudnienia z Instytutu Chemii Uniwersytetu Śląskiego do tworzonego od podstaw Zakładu Fizyki Medycznej, aktywnie włączył się w proces tworzenia nowej jednostki. W dniu zatrudnienia zaproponował zorganizowanie ogólnopolskiego sympozjum fizyki medycznej a pomysł ten zrealizował wspólnie z pracownikami nowego Zakładu. Przez cały okres do wyjazdu zagranicę prowadził szereg kursów dla studentów Instytutu Fizyki, a to m. in. wykład z podstaw chemii organicznej dla studentów fizyki medycznej I stopnia, pracownię NMR dla studentów fizyki medycznej I stopnia, pierwszą pracownię fizyczna dla studentów chemii I stopnia, zajęcia z podstaw systemów operacyjnych dla studentów informatyki (studia zaoczne). Na uwagę zasługuje prowadzenie zajęć konwersatoryjnych z podstaw fizyki (mechanika i elektryczność) zagranicą (Department of Physics, University of Waterloo)

Po powrocie do Polski, podjęciu pracy na Uniwersytecie Opolskim i habilitacji liczba prowadzonych wykładów, konwersatoriów i laboratoriów wzrosła znacząco. Wymienić tu trzeba m. in. wykłady i laboratoria „Podstawy modelowania molekularnego biocząsteczek” oraz „Komputerowa analiza struktur DNA i białek”, konserwatoria „Podstawy chemii kwantowej i teoretycznej” oraz „Spektroskopia”, laboratoria „Projektowanie związków biologicznie czynnych”, „Synteza, struktura i właściwości wybranych grup związków organicznych”, „Chemia organiczna” oraz „Ekologia molekularna”, Pracownię magisterska oraz Seminarium dyplomowe.

Jest też współautorem jednego skryptu. Kandydat do tytułu profesora wypromował już trzech doktorów (wszyscy są współautorami znaczącej liczby publikacji), a kolejny doktorant ma zaawansowaną pracę i otwarty przewód doktorski. Jednocześnie był on opiekunem licznych prac magisterskich oraz licencjackich. Przygotował też dwie opinie prac doktorskich i jednej habilitacyjnej, co w zupełności spełnia wymogi znowelizowanej ustawy.

Ocena działalności organizacyjnej i współpracy naukowej kandydata

Działalność organizacyjna kandydata była znacząca głównie dla rejonu Śląska, z którym był związany, zwłaszcza dla Opolszczyzny. Już na samym początku kariery naukowej gdy na zaproszenie Instytutu Fizyki Uniwersytetu Śląskiego przeszedł z Instytutu Chemii Uniwersytetu Śląskiego do tworzonego od podstaw Zakładu Fizyki Medycznej, aktywnie włączył się w proces tworzenia nowej jednostki. Brał aktywny udział w imprezach popularyzujących naukę, kulturę oraz sztukę w Muzeum Uniwersytetu Opolskiego takich jak: VI Noc Muzeów 2018, współorganizacja wystawy „Tajwan i Chiny”, moderator wieczoru Nowy Rok Chiński, wykłady „Mędrca szkiełkiem i okiem”), *Opolszczyzna po francusku, Villa Park, Opole-Groszowice*, „Hobby profesora chemii: herbata i wywoływanie duchów” oraz wielokrotnie udział w Festiwalu Nauki w Opolu (wykłady, prezentacje i spotkania promujące modelowanie molekularne, nanotechnologię, spektroskopię NMR oraz znaczenie pracy zespołowej i współpracy międzynarodowej w nauce).

W dziedzinie nauki, którą reprezentował dr hab. Teobald Kupka był on członkiem Komitetu Programowego (Naukowego) kilku znaczących konferencji takich, jak International Scientific Conference Chemical Technology and Engineering, oraz International Scientific Congress — Modern Directions In Chemistry, Biology, Pharmacy and Biotechnology we Lwowie; był także inicjatorem, współorganizatorem i współprzewodniczącym takich wydarzeń naukowych jak 3rd Symposium on weak molecular interactions” w Opolu oraz serii konferencji: Polish-Taiwanese conference „From molecular modeling to nano- and biotechnology” odbywających się naprzemiennie w Opolu i na Tajwanie.

Wyróżniająca jest współpraca z firmami lokalnymi z Opolą (Helixia, Columbex, Alvana) w zakresie konsultacji i doradztwa związanego z ochroną środowiska oraz zagospodarowania odpadów komunalnych i rolniczych. Należy wspomnieć tutaj wspólne udziały w konferencjach naukowych, między innymi z firmą Biorenova Polska (wspólne badania i starania o oczyszczenie Jeziora Turawa), współorganizację Seminarium: „Naukowe perspektywy poprawy stanu środowiska wodnego zbiornika Turawa”, przygotowanie wspólnego wniosku GEKON do NCBR o dofinansowanie starań o oczyszczenie zbiornika wodnego Turawa, podpisanie porozumienia o współpracy z firmą Holpona Sp. Zoo).

Na podkreślenie zasługuje szeroka współpraca kandydata z wiodącymi ośrodkami naukowo-badawczymi w kraju i zagranicą, także w dziedzinie pozyskiwania środków niematerialnych na działalność badawczą (dostęp do zasobów obliczeniowych, możliwości dwustronnej wymiany osobowej i organizacji staży naukowych) co rekompensuje w pewnej mierze bardzo skromny dorobek w uzyskiwaniu funduszy z projektów krajowych czy

europejskich. Należy tu wymienić między innymi współpracę naukową z zespołem naukowym prof. Anne-Marie Kelterer, Graz University of Technology, Graz, Austria w ramach grantu Austria-Polska OAD, zainicjowanie współpracy naukowej i wymiany osobowej pomiędzy Politechniką Lwowską, wspólne badania naukowe w zakresie modelowania molekularnego z zespołem z Czeskiej Akademii Nauk w Pradze, z prof. Jacob Kongsted (Department of Physics, Chemistry and Pharmacy, University of Southern Odense, z prof. Stephan P. A. Sauerem, Department of Chemistry, University of Copenhagen oraz wieloletnią współpracę naukową i organizacyjną z zespołem prof. Hong-Ming Lin (Tatung University, Taipei, Tajwan).

Za swoją działalność był wielokrotnie honorowany nagrodami Rektora Uniwersytetu w Opolu, nagrodami Rektora Uniwersytetu Śląskiego i Rektora Śląskiego Uniwersytetu Medycznego za osiągnięcia naukowe, otrzymał także odznaczenia państwowe, takie jak Złoty Medal Prezydenta RP za długoletnią pracę.

Podsumowanie i wniosek końcowy

W konkluzji wyrażam opinię, że całokształt dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego pana dr hab. Teobalda Kupki jest znaczący. Uważam, że w świetle *Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z 14 marca 2003 (Dz. U. R.P. nr.65/03, poz. 595 ze zm.w Dz. U. R.P. z 2005 r., nr 164, poz. 1365) i Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 15 stycznia 2004 w sprawie szczegółowego trybu przeprowadzania czynności w przewodach doktorskim i habilitacyjnym oraz postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. R.P. nr 15/04, poz. 128 ze zm. W Dz. U. R.P. z 2005 roku nr 252, poz. 2125) z późniejszymi uzupełnieniami, pan dr hab. Teobald Kupka zasługuje na nadanie mu tytułu naukowego profesora i dlatego w pełni popieram wniosek w tej sprawie.*

/Ewa Broclawik/

ul. Niezapominajek 8, 30-239 Kraków, Polska
tel. +48 12 639 51 01, +48 12 425 19 23
fax +48 12 425 19 23

Nr konta: Bank Gospodarstwa Krajowego
PL 36 1130 1150 0012 1186 5820 0004
NIP: 6750001805, REGON: P-000326351